

Братя Грим

Животворната вода

Живял някога един цар. Един ден той се разболял тежко и никой вече не вярвал, че ще оздравее. Царят имал трима сина, които били толкова отчаяни, че само седели в градината на двореца и плачели.

Веднъж в градината надникнал един старец, видял опечалените принцове и ги попитал защо са толкова тъжни. Те отговорили, че баща им е неизлечимо болен и че скоро ще умре, защото нищо не може да му помогне. Старецът бил с добро сърце и казал:

– Има едно нещо, което може да го спаси – животворната вода. Щом пийне от нея, веднага ще оздравее. Но е много трудно да се намери.

Най-големият син казал:

– Аз ще я намеря.

После отишъл при баща си и го помолил да му разреши да тръгне по света, за да намери животворната вода.

– Не – казал царят, – може да те сполети някоя беда и затова предпочитам да умра.

Ала принцът настоявал и накрая царят бил принуден да отстъпи. Тогава царският син си помислил: „Ако намеря животворната вода и я донеса, баща ми ще обикне най-много мен“. И тръгнал на път. Вървял, вървял и изведнъж пред него изникнало джудже.

– Къде отиваш? – попитало джуджето.

– Глупаво джудже! – извикал горделиво царският син. – Няма нужда да знаеш. – И отминал.

Ала мъничкото човече много се ядосало и го проклело.

Не минало много време и принцът попаднал в една планинска теснина. Колкото повече вървял, толкова повече пътят ставал по-тесен, докато накрая той не можел даже да помръдне и останал в теснината.

Болният цар дълго чакал сина си, но той не се завърнал. Тогава помалкият син казал:

– Татко, пусни ме да тръгна по широкия свят, за да намеря животворната вода. – Но тайно си мислел: „Ако брат ми е мъртъв, то царството ще бъде мое“.

Отначало царят не искал да го пусне, но после отстъпил пред молбата му. Принцът яхнал коня си и тръгнал по същия път. Скоро срещнал джуджето, което го спряло и го попитало къде отива.

– Не е твоя работа, глупаво джудже! – отговорил царският син и продължил пътя си, без да се обърне.

Ала джуджето проклело и него и царският син заседнал като своя брат в една планинска теснина.

Царят дълго чакал принца, но той не се върнал в двореца. Тогава най-малкият син решил да тръгне по света, за да намери животворната вода. Поискал разрешение от баща си и потеглил. Но когато срещнал джуджето и то го попитало къде отива, той спрял коня си и отговорил:

– Търся животворната вода, защото баща ми е тежко болен и нищо друго не може да му помогне.

– Знаеш ли къде да я намериш? – попитало джуджето.

– Не – отговорил принцът.

– Ти не си надменен като братята си. Затова ще ти помогна да намериш животворната вода. Тя извира от един кладенец в градината на омагьосан дворец, но няма да е лесно да проникнеш там. Аз ще ти дам един железен прът и две питки хляб. С пръта ще удариш железната врата на двореца и тя ще се отвори. Вътре ще видиш два лъва, които ще ревнат страховито, но щом им хвърлиш питките, веднага ще се укротят. Ала ще трябва да внимаваш – не гребнеш ли от животворната вода до полунощ, вратата ще се затвори и ти ще останеш вътре.

Царският син благодарил, взел железния прът и питките и продължил пътя си. Когато стигнал до двореца, ударил портата с железния прът и тя се отворила; усмирил лъвовете с двете питки и влязъл в двореца. Попаднал в една великолепна зала, в която седели омагьосани принцове. Царският син взел пръстените им, а след това взел един меч и един хляб, които видял в залата. После влязъл в друга стая, където седяла красива девойка. Тя се хвърлила в прегръдките му, целунала го и му обещала да стане негова жена. Казала му къде е кладенецът с животворната вода, но го помолила да побърза и да гребне от нея преди полунощ. Ала царският син бил много уморен и затова решил най-напред да си почине. Легнал и заспал. Когато се събудил, разбрал, че вече е нощ. Изплашил се и бързо изтичал в градината. Гребнал вода от кладенеца и хукнал към железната порта. Точно като минавал през нея ударило полунощ. Вратата се затворила с трясък и едва не го затиснала. Но царският син бил щастлив, че успял да вземе от животворната вода и весело тръгнал към дома си. На връщане отново срещнал джуджето. Като видяло меча и хляба, то казало:

– Имаш голямо богатство, защото с меча можеш да разбиеш цяла войска, а хлябът никога няма да свърши.

Царският син не искал да се върне в бащиния дворец без братята си и затова попитал:

– Мило джудже, можеш ли да ми кажеш къде са братята ми? Те тръгнаха преди мен да търсят животворната вода, но повече не се

върнаха.

– Затиснати са в една планинска теснина – отговорило джуджето. – Омагьосах ги, защото бяха много надменни.

Ала принцът го молил толкова дълго, че накрая джуджето се съгласило да ги освободи.

– Пази се от тях – казало то, – защото са с лоши сърца и могат да ти причинят зло!

И ето че братята се срещнали и тръгнали заедно на път. Докато вървели, най-малкият царски син разказал на по-големите си братя, че намерил животворната вода и че спасил красивата девойка, която обещала да се ожени за него. Скоро принцовете пристигнали в едно царство, в което бушувала ужасна война, а хората умирали от глад. Тогава най-малкият брат отишъл при царя и му дал хляба и меча. Царят разгромил неприятелската войска, нахранил своите гладни поданици и заживял в мир и спокойствие. Принцът си взел меча и хляба и тримата братя отново тръгнали на път. Случило се, че минали през още две царства, в които бушувала война и хората умирали от глад. Най-малкият царски син спасил и тях от гибел. След това братята се качили на кораб и продължили по море. Двамата по-големи братя обаче много завиждали на по-малкия си брат, че успял да намери животворната вода и решили да го погубят. Една нощ, когато той спял дълбоко, те излели животворната вода в друг съд, а в неговия сипали морска вода. Когато пристигнали у дома, най-малкият брат занесъл на болния си баща да пие от водата, която носел. Но щом отпил от солената морска вода, царят се разболеял още повече. Дошли по-големите братя и обвинили най-малкия, че иска да отрови баща им и казали, че те носят истинската животворна вода. Поднесли от нея на царя, той отпил и веднага оздравял. Господарят на двореца се разгневил, защото повярвал, че най-малкият му син наистина е имал намерение да го умъртви. Повикал придворните си и им заповядал да убият тайно принца.

Веднъж най-малкият царски син отишъл на лов, без да подозира нищо. Придружавал го дворцовият ловец. Като останали съвсем сами в гората, царският син видял тъжното лице на ловеца и го попитал:

– Какво те измъчва, ловецо?

Ловецът отговори:

– Не бива да говоря, но сърце не ми дава да мълча.

Тогава царският син казал:

– Говори, аз ще ти простя.

– Ах – отговорил ловецът, – заповядано ми е да те застрелям.

Царят, нашият господар, ми заповяда.

Царският син се изплашил и започнал да моли ловеца:

– Моля те, остави ме жив! Дай ми твоите дрехи, а аз ще ти дам моите.

Ловецът се съгласил. Разменили си дрехите и ловецът се върнал в двореца. А царският син останал в гората.

Не минало много време и в двореца на стария цар пристигнали три сандъка със злато и скъпоценни камъни. Изпращали ги тримата царе, на които принцът бил помогнал да разбият неприятелските войски и да спасят своите поданици от глад. Така те засвидетелствали своята признателност.

– Защо не беше жив сега най-малкият ми син? – завикал се царят. – Как се разкайвам, че заповядах да го убият!

– Жив е – казал ловецът. – Не ми даде сърце да го застрелям. – И всичко разказал на господаря си.

Царят се зарадвал и заповядал да разгласят по всички царства, че синът му може да се върне и че ще бъде посрещнат с почести.

В това време, понеже коварните братя се готвели да измамат хубавата девойка от омагьосания дворец и един от тях да се ожени за нея, тя заповядала да направят до двореца ѝ път от злато и предупредила стражите, че истинският годеник е този, който ще пристигне на кон и ще мине точно по пътя, и затова трябва да го пуснат да влезе. А който мине встрани от пътя, не е истинският и не бива да го пускат.

Най-големият брат решил да побърза и пръв да отиде при хубавата девойка; да каже, че той е нейният спасител и да се ожени за нея. Яхнал коня си и препуснал. Но когато стигнал до двореца и видял златния път, си казал: „Ако мина с коня по него, ще го разваля!“ И тръгнал от дясната му страна. Щом спрял пред портите, стражите му казали, че той не е истинският годеник, и го изгонили.

Скоро след това тръгнал вторият брат. Ала когато стигнал до двореца на хубавата принцеса и видял златния път, си помислил, че ще бъде жалко, ако го развали. И тръгнал от лявата му страна. Спрял пред портите, но стражите му казали, че той не е истинският годеник и също го изгонили.

Настъпил последният ден на годината. Най-малкият царски син решил да излезе от гората, да отиде при своята любима и там да забрави мъката си. По пътя непрекъснато мислел за нея, копнеел да я види и бил толкова унесен, че изобщо не забелязал златния път. Тръгнал по него и като стигнал до портите, те сами се отворили. Хубавата девойка

радостно го посрещнала и казала, че той е нейният спасител и господар на царството. После направили голямо сватбено тържество, а когато празненството свършило, принцесата казала на своя съпруг, че баща му му е простил и го очаква в двореца. Най-малкият царски син препуснал към дома на стария си баща. Разказал му за коварството на по-големите си братя и за всички мъки, които е трябвало да изтърпи. Царят заповядал да заловят измамниците, но те отдавна не били в царството и никога повече не се върнали.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Das Wasser des Lebens

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2493>]